

Néli Vihar

BRITAINY CHERRY

PASSION
VALOGATAS

Nem akartam mást, csak menekülni. Egyáltalán nem számítottam rá, hogy az ő karjába rohanok.

Miután egy szeretet nélküli házasságból menekülve leléptem, egy kisvárosba, Havenbarrow-ba költöztem, hogy újrakezdjem az életemet.

Nem számítottam rá, de azon kaptam magam, hogy vonzódok a város fekete bárányához. Zakkantnak minősítették. Hidegnek. Sötét múltú embernek.

Úgy tűnt, senki más nem veszi észre a Jax szemében megcsillanó fényt. Mindenki más átsiklott a véletlenszerű, jószívű megnyilvánulásain, amelyekre olyankor került sor, amikor senki nem látta. Ahogy képes volt mosolyra fakasztani és megnevettetni.

Jax segített nekem megszabadulni a borzasztó csomagtól, amit a hátamon cipeltem. Türelmes volt a fájdalmamat, és gyengéd a sebeimet illetően. Ő volt a nyugalom a hurrikánom közepette.

Azonban amikor mindkettőnk sötét múltja visszatért kísérteni a jelenbe, hamar rá kellett jönnünk, hogy a szerelmi történetek időnként nem a reményeink szerint végződnek.

És néha nem marad más, csak a kár, amit a mindent elsöprő déli vihar okozott.

BRITTAINY CHERRY

az első lélegzetvétele óta meghitt viszonyban van a szavakkal. A Carroll Universityn diplomázott színháztudományból, amely mellett kiegészítő szakként kreatív írást tanult. Amikor nem a következő könyvét írja, valószínűleg a csodás állataival játszik. Szerelmese a kávénak, a bornak, szeret táncolni, bár nem jó táncos. Jelenleg a Wisconsin állambeli Milwaukee-ban él a családjával.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.bcherrybooks.com

www.facebook.com/PassionValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„A Déli vihar nem egy könnyed romantikus regény, hiszen veszteséggel, gyásszal és gyógyulással foglalkozik, de boldogsággal tölti meg a szíved, mire befejezed. Két egymással szerelembe eső egykori gyerekkori barát története, amit nagyon ajánlok!” **Goodreads**

„Ezt a könyvet a következő szavakkal lehet összefoglalni: szuper, fantasztikus, megható..., és a jelzők sora még hosszan folytatható lenne. Amikor befejeztem, csak arra tudtam gondolni, hogy mennyire tetszett, és szerettem volna egy másikat is beszerezni a szerzőtől. Ha azt mondanám, hogy meglepődtem, az még enyhe kifejezés lenne!” **Amazon**

„Egy újabb gyönyörű mese Brittainy Cherrytől! Imádom az író stílusát. Az egyes karakterek háttértörténetei igazán kiemelkedővé tették őket. Tetszett, hogy mindkét szereplő egyformán megtapasztalta a fejlődést a regény végére. Nagyon ajánlom!”

The StoryGraph

„A Déli vihar olyan könyv, ami össze fogja törni a szívedet, majd szépen lassan meg is gyógyítja azt. Két reményvesztett karaktert mutat be, akiket nagyon könnyű megszeretni. Kennedy és Jax története tele van szívfájdalommal, a második esély váratlan lehetőségével, gyógyulással, mindenekelőtt pedig szerelemmel. Egyszerűen kihagyhatatlan romantikus regény!”

Totally Addicted to Reading

**PASSION
VALOGATÁS**

BRITAINY CHERRY

Déli
Vihar

— részlet —

Kennedy

Napjainkban

– Kérlek, ne hozz kínos helyzetbe ma este! – mondta Penn, miközben aznap este ötvenedszer is megigazította a nyakendőjét.

A lakásunk tapétáját cigarettafüst és megszegett ígéretek járták át. A férjem megszegte néhány ígéletét, jó párat pedig én rúgtam fel. Ez a házasság? Hetekké sodródó napok, szép lassan hónapokká, majd évekké alakuló, megszegett ígéretek jegyében telő hetek? Az „Igen” míves nyomtatványon virított, amit igazából soha senki nem szokott elolvasni. Végiggörgettük a megállapodás pontjait, és a végén az „Egyetértek” négyzetre kattintottunk, nem tudva, milyen rejtett következményeket von maga után, amire feliratkoztunk.

Én nem tartottam be a fogadalmamat, de ő sem.

Ígéretek, ígéretek, megannyi megszegett ígélet.

Aznap megígértem neki, hogy nem fogok könnyezni a munkatársai és az ügyfelei előtt az ingatlanos cége rendezvényén. Az este remek lehetőséget kínált Penn számára, hogy borral és étellel vendégeljen meg olyan gazdag embereket,

akik nagy alapterületű ingatlanokat keresnek. Minél simábban alakulnak a dolgok azon az estén, annál nagyobb esélye van Penn-nek kapcsolatokat építeni az ügyfeleivel. Nem akart magával vinni, de a főnöke ragaszkodott a házastársak jelenlétéhez.

Megígértem Penn-nek azt is, hogy nem fogok előhozakodni a múltunkkal. Nem volt szándékomban megszegni az adott szavam az aznapi vacsorán. Bevettem a szorongásoldó gyógyszeremet. Elvégeztem a légzőgyakorlataimat. Csak akkor hunytam be a szemem, amikor a vacsorára menet útközben kereszteződéseken hajtottunk át. Amikor kiértünk az autópályára, már jól voltam. Sőt, normális voltam – na jó, a magam módján.

Az ígéreteim betartva.

Minden tökéletesen alakult, annyira tökéletesen, amennyire csak lehet, figyelembe véve a problémáimat, de aztán Marybeth – a szépséges, káprázatos Marybeth – evés közben odahajolt hozzám. Őt pár ült az asztalunknál, köztük Penn munkatársa, Marybeth. A többiek Penn potenciális ügyfelei voltak, és több pénzen ültek, mint amennyit én egyáltalán el tudtam képzelni.

Azt kívántam, bárcsak jobban hasonlítanék Marybethre. Ő tökéletes volt. A tökéletes anya, a tökéletes feleség, a tökéletes ingatlanügynök. Chanel No. 5 illatát árasztotta, és a nyakában gyémántok sziporkáztak. Vakítóan fehér, gyöngyszerű fogakat villantó mosolya láttán mások összehúzódtak az ajkukat, mert tudták, hogy képtelenek lennének hasonló álmétkodást ébreszteni, mint ő a mosolyával. Marybeth megtestesítette mindazt, ami én nem voltam, mindazt, ami lenni szerettem volna.

Volt az életemben olyan időszak, amikor annyira szerettem magam, hogy egyáltalán nem irigykedtem más nők életére.

Mi történt velem? Miért szökött el a testemből az erőm?

A tökéletes Marybeth könnyedén megérintette a csuklóm, ajka és mogyorósín szeme is mosolygott. – Érdekes tetoválás, Kennedy. Mit jelképez?

A Penn-nek adott szavam pontosan abban a pillanatban odalett. Először csak egy repedés támadt az ígéret sarkán, és aztán az egész darabjaira tört.

– Ez a... – éles szisszenéssel vettem lélegzetet, amikor Penn felé fordulva arra lettem figyelmes, hogy áthatóan néz rám. Láttam a kék szemében – a csalódottságot, ugyanis ismerte a botlásaim jeleit. Tudta, mikor csúszom szana-szana-szanaszét. A testem remegett, a hangom elcsuklott, és minden lélegzetvétel nehéznek tűnt. – Ez a...

A bőrömön lévő tetoválásra pillantottam: a százsorszépre és a virág közepén a fordított D betűre.

– A... Ez a... – nagy nehezen nyeltem egyet, a lélegzetem elakadt elszoruló torkomban, és lehunytam a szemem. Éreztem, hogy kezdenek előtörni a könnyek, és gyűlöltem, hogy hamarosan kicsordulnak. – A szüleim és a... – A szememet kinyitva Penn felé néztem, aki a tekintetével sikoltva kérelt, *Ne!*, de nem tehettem meg, hogy nem fejezem be a mondatot, ha már elkezdtem. – A lányunk. A fordított D a lányunkra utal.

Marybeth ajka szétnyílt, ahogy tudatosult benne, miről is beszélek. Hátradőlt a székében, és büntudat jelent meg a tekintetében. Természetesen tudott a balesetről. Mindenki tudott a balesetről; egyszerűen inkább csak kerülték a témát, mint hogy nyíltan szembenézzenek velem. A halál feszingésre készítette az embereket, és nem tudtam hibáztatni őket, amiért nem akarnak beszélni róla. Amolyan furcsa téma volt ez, amivel nemigen lehetett mit kezdeni.

Végigsimítottam az ujjammal a bőrömön lévő fordított D-n, miközben kezdtek lefelé gördülni az arcomon a könnyecseppek.

– A lányom neve... – Szerettem volna elmondani neki. Szükségem volt rá, hogy tovább beszéljek róluk, hogy élők

maradjanak számomra. Ez csekély vigasz volt, amire rászorultam, de a szavak időnként egy kicsit túlságosan reszketegen jöttek ki belőlem.

– Kennedy. – Egy kéz landolt a csuklómon, eltakarva a te-toválásomat. Penn meredt rám, enyhén megcsóválta a fejét, miközben kissé túl erősen szorította a csuklóm. – Talán jó lenne, ha kimennél megmosni az arcodat, és megnyugodni egy kicsit.

Ami valójában ezt jelentette: *Már megint kínos helyzetbe hozol... Szedd össze magad!*

Pennben már nem volt együttérzés irántam. Több mint egy év elteltével miért is kellett volna, hogy legyen? Ő talpra tudott állni a tragédiánk után. Nekem is képesnek kellett volna lennem rá, de valamilyen okból én nem lettem jobban.

Nem akartam mást, csak jobban lenni.

Megtöröltem a szememet, csak hogy még gyorsabban potyogjanak a könnyeim. – Igen. Persze. Elnézést, csak... – Eltoltam a széket az asztaltól, és szabadkozva felálltam. – Bocsánat – mormogtam.

Marybeth szeme tele volt büntudattal. A kezét a mellkasára szorította, miközben megfordultam, hogy induljak, és hallottam, hogy suttogva elnézést kér Penntől.

– Nem, nem, semmi rosszat nem tettél, Marybeth – mondta Penn, és bocsánatkérően csengett a hangja, ahogy a munkatársát vigasztalta a saját felesége helyett. – Így szokott menni nála. Te nem tettél semmi rosszat. Megszenvedni, hogy ennyire érzékeny. Muszáj megtanulnia jobban összeheszedni magát. Tényleg, az ő korában...

Ennyire érzékeny.

A mosdó felé vettem az irányt, hogy rendbe hozzam magam. Ahogy a tükörbe néztem, megdöbentem az arc láttán, amely visszanézett rám. Mikor vesztettem el? Mikor vesztettem el a színemet és a fényemet? Mindig ilyen súlyos táskák voltak a szemem alatt? Mennyit fogyhattam, hogy ennyire beesett az arcom?

A mosdóajtó kinyílt, és egy nő lépett be – Laura, Penn egyik kollégájának felesége.

Laura idősebb nő volt, valószínűleg az ötvenes évei végén járt. Mindig nagyon kedves volt velem, még ha én félszegen feszengtem is gyakran a helyzetek többségében. Az elmúlt év során lerítt Pennről, hogy úgy érzi, a munkahelyi összejöveteleken inkább teher vagyok, mint segítség. Sok-sok alkalommal mondta, hogy jobb lenne, ha otthon maradnék.

– Jól vagy, kedvesem? – kérdezte Laura a lehető legkomolyabb arckifejezéssel. Sötétbarna hajában természetes ősz tincsek szürkéllettek, és amikor mosolygott, azt érezte az ember.

Elfojtottam egy kacajt magamban, miközben szárazra töröltem a szemem, amennyire tudtam. – Igen, bocsánat. Csak túl érzékeny vagyok...

– Nem vagy túl érzékeny – vágott közbe Laura, a kezében egy papírtörülkövel felém lépve. – Nem reagálsz túl semmit. Elveszítettem egy gyereket fiatalabb koromban... elvetéltem, de akkor is egy gyerek volt... és majdnem belerokkantam. A férjem volt a megmentőm. Sziklaszilárd támaszom volt, amikor roskadoztam. Na mármost, én nem akarok kotnyeleskedni, de láttam odakint, hogyan bánik veled Penn. Kedvesem, ne vedd rossz néven, amit mondani fogok, de egy férjnek nem így kéne bánnia a feleségével. Nem lenne szabad fölényeskedve beszélnie rólad, amikor a padlón vagy. Nem lerúgnia kellene, hanem felemelnie.

Az ajkam válaszra nyílt, de nem tudtam, mit is mondhatnék.

Laura felitatta a könnyeimet, és kurtán rám mosolygott. – Szóval, egyáltalán nem tartozik rám, és Jonathan meg fog ölni, ha megtudja, hogy mások ügyeibe avatkozom, de... de megérdemled a gyógyulást, és hagyni kellene, hogy szégyenkezés nélkül beszélj a lányotokról. Legyél tisztában az értékeiddel. Kérj többet magadért!

Nyeltem egy nagyot, miközben Laura megölelt, amiről nem is tudtam, hogy a lelkemnek szüksége van rá. Hozzásimultam, ő pedig magához szorított, miközben a karjában sírtam.

– Semmi baj, kedvesem. Nincs veled semmi baj. Ne fojtsd magadba! Engedj utat az érzéseidnek!

Miután befejeztem a zokogást, elengedett, és rám mosolygott. – Egyébként olvastam az összes regényedet. A szavaid kincset érnek. Alig várom az újabb könyveidet.

Az elmúlt öt évben folyamatosan jelentek meg regényeim, de a baleset óta egy szót sem írtam. Az ügynököm azt mondta, ne siessek, vissza fognak jönni a szavak, de az utóbbi időben kezdtem azt gondolni, hogy ez nem igaz. Elveszítettem a műzsámat, ezért eltűntek a szavak is.

Hazafelé úton szótlánul ültünk a kocsiban, én Penn-nek hátat fordítva, mindvégig behunyt szemmel. Amikor beléptünk a házba, Penn végül szabadjára engedte az addig elfojtott dühét.

– Megígérted, hogy nem fogod ezt csinálni – mondta sóhajtván, miközben a kezével végigszántott zselézett hajfürtjein. – Megesküdtél, a kurva életbe, hogy nem fogsz több nyilvános jelenetet rendezni! Jóságos ég, Kennedy! Nem unod még, hogy úgy viselkedsz, mint egy nyavalyás pszichopata? – Szavai belém hasítottak.

Számítottam rájuk, mert mindig ezek a szavak szoktak következni az összeroppanásaim után. Amikor először történt, Penn megértő volt, mert ő is gyászolt. De ahogy teltek-múltak a hónapok, a megértés megkeseredett. Penn besokallt tőlem, és nem tudtam hibáztatni ezért.

Nekem is elegendő volt magamból. Csak szerettem volna, ha Penn észreveszi, hogy próbálkozom, ahogy csak tudok. Megpróbáltam normális lenni, megint önmagam lenni.

Próbálkoztam.

Pennre meredtem, nem tudtam, mit is mondjak, mert a mentegetőzés üresnek tűnt oly sok hiábavaló próbálkozás után, hogy megint a régi önmagam legyek.

Penn levette sportzakóját, és a nappaliban lévő székre hajtotta, aztán nekilátott kigombolni a mandzsettáját.

– Bárcsak egyáltalán meg se csináltattad volna azt a hülye tetoválást! Ez egy elbaszott emlékeztető egy elcseszett időszakra, Kennedy! Fel nem foghatom, miért hiányzik neked, hogy minden áldott nap a képedbe tolódjon ez az emlékeztető.

Kemény szavakat használt, de ismét csak nem tudtam hibáztatni. Egyszerűen csak hallgattam, bámulva a csuklómon lévő tetoválást. Penn nem értette, de nekem szükségem volt erre a mindennapos emlékeztetőre. Arra, hogy a kislányom a bőrömön legyen. Szükségem volt az érzésre, hogy még mindig velem van.

– Nincs semmi mondanivalód? – kérdezte Penn a nadrágját kigombolva. A fejét félredöntve nézett rám, nem mint szerető és aggódó házastárs, hanem inkább mint csalódott szülő. – Semmi?

– Öö – nyeltem nagyot, és a padlót bámultam. – Nagyon sajnál...

– Sajnálsz – fröcsögte Penn a fejét rázva. – Persze, hogy sajnálsz. Mindig sajnálni szoktad. Az egész életed egy bossánatkérés!

Mérges volt, és értettem, hogy miért, de az agresszivitását nem tudtam hová tenni. Talán a whiskey miatt volt, amely a vacsora óta fűtötte benne a kazánt. A férjem sokkal hajlamosabb volt pökhendin, foghegyről beszélni velem, amikor ivott. Kezdett elszakadni nála a cérna.

– Tudod, mit...? Nekem ez nem megy – sóhajtott fel, és kezével a hajába túrt, aztán lezökkent előttem a kanapéra. Elővett egy csomag cigarettát, és rágyújtott. – Nem tudom ezt tovább csinálni.

– T... tudom. – Nyeltem egy nagyot, és lehunytam a szemem. – Tudom, hogy néha sok vagyok.

– Néha? Kennedy! Állandóan ez megy. Régóta nem vagy normális, és ez fárasztó. Kemény. Hónapok óta nem dolgozol új regényen. Alig mozdulsz ki a házból. Küzdeni kell már azért is, hogy beülj a kocsiba. Fuldoklom ettől. Megfojtasz. Nem bírom ezt csinálni! Nem bírom... – Penn a fejét ingatta. – Eleve nem is lett volna szabad soha megtennem.

– Micsodát?

– Feleségül vennem téged. Nem lett volna szabad összeházasodnunk. A szüleim megmondták, hogy ez egy borzasztó ötlet, de én fiatal voltam, és hülye, és nézd, hová jutottam. Figyelmeztettek, hogy te megpróbálsz engem csapdába ejteni, de én nem értettem egyet velük.

A fejemet ingatva emeltem rá a tekintetemet. – Penn...

– De itt vagyok... csapdába ejtve. Hallgatnom kellett volna rájuk. Akkor kellett volna visszakoznom, és nem csinálni hülyeséget.

– Ki vagy... ki vagy borulva. Tudom, hogy elszúrtam ezt a napot, de...

– Hallgass már! Nem érted, Kennedy? Csak azért vettelek el, mert teherbe estél, és miattad most még csak egy lányom sincs, akit felmutathatnék – köpködté a szavakat Penn, egy kezével beleszántva a hajába.

Úgy éreztem, hogy teljesen kiszorul a levegő a mellkasomból.

Szavai martak, még ha már annyira eltávolodtunk is egymástól, hogy nem kellett volna fájni annak, amit mond. Egy ideje nem voltunk közel egymáshoz, eltekintve a tartalmatlan szextől és Penn céges partijaitól. Nem tudtam felidézni, mikor neveltünk legutóbb. A szívemet szinte soha nem dobogtatta meg. De a nyelvéről csöpörgő méreg azért pusztítást végzett a lelkemben, beszivárgott az agysejtjeimbe, és gyilkolta az önbecsülésemet... nem mintha olyan sok maradt volna belőle.

Folytatta. Szavai tovább romboltak.

– Az apámnak igaza volt, el kellett volna vetetned. Sok időt spórolt volna mindannyiunknak.

A szívem.

A dobogás.

Mindenestül megállt.

Zuhanás.

Összeomlás.

Összecsuklott alattam a térdem, és elterültem a hideg keményfa-padlón. Az arcomat a tenyerembe temetve zokogni kezdtem, és nem volt senki, aki vigasztalt volna. Penn unta az egészet, unt engem, unta ezt – a pánikrohamaimat, az össze-roppanásaimat, a problémáimat.

Akkor ott rádöbbsentem.

A kapcsolatunknak, a házasságunknak, az ígéreteinknek vége.

Penn felém fordította a fejét, és látszott rajta, hogy ez az egész nem izgatja.

– Talán el kéne menned valakihez ma éjszakára. Egy időre, igazából. Pár hétre, pár hónapra... Menj, és találj ki valamit, mert az nem működik tovább, hogy itt vagy.

– Hová menjek? – kérdeztem fuldokolva, miután gyorsan elhatalmasodott rajtam a zavarodottság.

– Nem tudom, Kennedy. Menj a nővéredhez, vagy valami.

Yoana...

Több mint egy éve nem láttam. Hogy nézne ki, ha felbuknának, miután ennyi időn át egyáltalán nem kerestem? Mit mondana? Miért vigasztalna, mikor oly hosszú időn keresztül semmilyen életjelet nem adtam? Csak üzeneteket kapott tőlem hébe-hóba, amelyekben azt közöltem vele, hogy jól vagyok, holott nem voltam jól. Nem tartozott nekem semmivel, de továbbra is megadott nekem mindent. Hosszú leveleket írt, beszámolva az életéről, naprakészen tájékoztatva engem minden apró-cseprő eseményről. Tőlem csak annyi telt, hogy

időnként küldtem neki pár szmájlit, mert miközben az ő élete előre haladt, az enyém egy helyben vesztegelt.

Legutóbb a nászútjáról üzent, melyre végül két évi házasság után készültek indulni. Az eggyel korábbi üzenetében arra kért, hogy látogassam meg. Azelőtt? Hagyott egy hosszú hangüzenetet, miszerint Nathannel jó áron megszereztek egy házat, és úgy tervezik, hogy piacra dobják. Mióta összeházasodtak, mindketten nagyon rákattantak az ingatlanbizniszre. Erősen emlékeztetett a szüleimre, hogy együtt tudtak dolgozni, és nagyon boldogok voltak. Anya és apa pontosan ugyanezt csinálták.

Penn és én? Mi nem is lehattunk volna jobban egymás ellentétei. Amikor elmondtam neki, hogy író akarok lenni, kinevetett, azt mondta, nincs meg hozzá a végzettségem. Amikor megkaptam a szerződést az első könyvemre, azt mondta, csak szerencsém volt. Amikor jöttek a honorárium csekkjei, azt mondta, ne költsem el, mert többet valószínűleg nem fogok kapni.

Penn a dolgozószobájába ment, és egy halom papírral tért vissza. – Ezeket a baleset előtt akartam odaadni neked, de vártam vele. Csak írd alá a pontozott vonalon, és hagyd az előszobában, amikor elmész.

Azzal kiment a szobából, én meg ültem ott a túlságosan érzékeny énemmel, miközben ő bevert egy szeget a házasságunk koporsójába. Válási papírok.

Aláírtam mindet, és közben fájt a mellkasom.

Három bőröndbe pakoltam be a holmijaimat, csak a fontos dolgokat, csak azokat, amik a világot jelentették nekem. Aztán hívtam egy taxit, és nekivágtam a negyvenöt perces útnak, hogy meglátogassak egy testvért, akinek sejtelve sem volt, hogy meg fogok jelenni a tornácán, és bebocsátást kérek.

Miután a taxis kirakott a házuk előtt a Kentucky állambeli Rivalben, az elülső tornáchoz cipeltem a bőröndjeimet.

Megkönnyebbülés áradt szét bennem, amikor láttam, hogy a kocsijuk a felhajtón áll.

Az ajtóhoz siettem, és kopogtam. Este tíz is elmúlt már, és igen sanszosnak tűnt, hogy Yoana már alszik. Soha nem volt egy éjjeli bagoly, mindig korán kelt.

– Ki az? – kérdezte egy mély hang. Nathan, természetesen.

Egy kicsit megemeltem a hangomat.

– Yoana, én vagyok – nyögtem, és elcsuklott a hangom, zokogás fojtogatott. – Kennedy. Az van, hogy muszáj... – Elnyomtam a mellkasomban lévő félelmet, és lehunytam a szemem. – Szükségem van rátok.

Az ajtó felpattant, és ott állt Yoana, pizsamában, és olyan aggódón nézett rám, mint még soha.

A nővérem úgy nézett ki, mint egy istennő, még most is, amikor az éjszaka közepén ébresztették. Jóságos ég, de hiányzott! Annyira nagyon, hogy szó szerint belefájdult a gyomrom a szeme láttán, amivel rám meredt... nagyon hasonlított a szeme anyáééra.

– Jól vagy? – kérdezte, és ettől a két szótól teljesen szét-hasadt a fájdalommat magába záró héj. Yoana hangjának őszintesége jobban fájt, mint képes lettem volna elmondani... a törődés, a gyengédség, a szeretet. Az elmúlt évet azzal töltöttem, hogy hazudoztam a nővéremnek, mennyire jól vagyok, butaságból, és mert a belső démonaimmal viaskodtam, és mégis, egyetlen pillanatnyi habozás nélkül azt kérdezte tőlem, jól vagyok-e.

Az ajkam szétnyílt, de nem jött ki belőlem szó. Könnyek kezdtek áradni a szememből, és a tenyerembe tettem az arcomat, miközben fékezhetetlenül előtört belőlem a zokogás. – Ne haragudj, Yoana! – sírtam, zavartan és fájdalmasan rázva a fejemet. – Ne haragudj, ne haragudj, ne haragudj!

Yoana nem úgy nézett ki, mint aki igényt tart a bocsálatkérésemre. Nem bombázott kérdésekkel. Nem rótt meg, amiért elhanyagoltam. Hanem előrelépett, a karjába zárt, és szorosan magához ölelt.

– Semmi baj, Kennedy. Semmi baj. Értelek. Értelek.

Szorosan ölelt. Egy év óta először újra lélegezni kezdtem, és a nővérem nem eresztett el.

Miközben ölelt, feltett egy nagyon-nagyon fontos kérdést – valószínűleg igen hosszú ideje a legfontosabbat, amit hallottam. – Bort?

– Igen – nevettem fel, és elképesztett, mennyire őszintén cseng a kacajom. – Bort.

2

Kennedy

Az újrakezdéseket figyelmeztető címkéknek kellene kísérniük.

Figyelmeztetés: az újrakezdések nem akadályozzák meg, hogy régi, pánikrohamokat, szociális diszkomfortot és mindenféle érzelmi hullámverést okozó, depresszióban és dührohamokban gyökerező, hálakitöréseket szülő és sístergő haraggá lobbanó emlékek áraszák el az ember agyát. Semmilyen érzés nem marad ki a sorból.

Három napja aludtam a nővéremék vendégszobájában, és Penn egyszer sem próbált kapcsolatba lépni velem. Elkövettem minden tőlem telhetőt, hogy ne tárjam fel a fejemben kavargó, zavarba ejtő gondolatokat. Nem akartam, hogy a levertségem túlságosan nagy teherként nehezedjen a nővéremre és Nathanre – nem ezt érdemelték. Azt az éneket kellett kapniuk, aki csakis hálás, nem pedig a szomorú lányt, aki az elmúlt évben voltam. Ez volt a probléma Penn-nel – látta a szomorúságomat, és bebizonyította, hogy ez az oldalam

nem méltó szeretetre. Ezért egyre keményebben dolgoztam azon, hogy ezt az oldalamat ne engedjem megnyilvánulni. Nem akartam többé eltaszítani magamtól az embereket a fájdalommal.

Azt szerettem volna, ha maradnak.

Színleld, amíg össze nem jön, Kennedy!

Bizonyított tény, hogy ha többet mosolygunk, az emberek azt gondolják, boldogok vagyunk. Ez nyilvánvaló. Az elmúlt napokban, mióta megérkeztem Yoanához, olyan sokat mosolyogtam, hogy belesajdultak az arcizmain. Időnként szabadkozva elvonultam a fürdőszobába, csak hogy egy pillanatra abbahagyjam a mosolygást, és aztán visszaragasztottam az ajkamra.

Eddig még nem vontak kérdőre a műmosoly miatt, ami azt jelentette, hogy ezek a mosolyok Oscart érdemeltek.

– Oké, ne less! – figyelmeztetett Yoana, miközben végigvezetett egy Havenbarrow nevű kisváros utcáin. A település csak tizenöt percre volt az otthonuktól, és azt mondta, hogy ez a létező legszebb város. A legutóbbi pár napban másról sem beszélt, csak a kisváros bájáról.

Akkor sem tudtam volna lesni, ha akarok, köszönhetően a szemem elé kötött kendőnek. Sétáltunk már egy ideje, én újra és újra megbotlottam, Yoana pedig igyekezett minden tőle telhetőt megtenni, hogy meg ne haljak.

– Tényleg be kellett kötni a szememet? – kérdeztem kissé zavarodottan a nővérem bohóckodásától, miközben terelgett. Mihelyt leparkolt a kocsijával a városban, felszólított, hogy csukjam be a szememet. Aztán kezdődött a kaland.

– Igen! Most pedig csitt, és gyerünk tovább. Már majdnem ott vagyunk. Várj! Állj meg! Autó! – kiáltotta, és visszarántott.

– Mi az ördög! – kiáltottam, mire Yoana harsány nevetésre fakadt.

– Ó, csak viccelek! Közéleben sem vagyunk az úttestnek. Csak, gondoltam, jó poén.

– Ó, mennyire hiányzott a humorérzéked! – A hangom tréfáalkozó volt, de valóban hiányzott Yoana humorérzéke. Igencsak minden hiányzott a nővéremmel kapcsolatban, és mióta eljöttem hozzá, hogy a segítségét kérjem, szentként viselkedett velem.

– Csak még egyszer fordulj balra – mondta a kezével a vállamon... aztán jobbra rántott. – Jobbra, azt akartam mondani, jobbra. Oké, pár lépés előre... két lépés hátra.

– Paula Abdul tánclépéseit utánozzuk az *Opposites Attract*-ből? Mert ha igen, cipőt kell cserélnem – mondtam Yoánának.

– Fogd be, te asszony! Itt is vagyunk. Csak mozdulj egy kicsit balra! – Gyorsan megtettem. – Még egy kicsit. – Saszszéztam még egy kicsit a lábammal. – Oké, jó, jó. Most egy kicsit jobbra.

– Yoana! – mordultam fel.

Yoana nevetett, és már önmagában véve a hang kuncogásra készített. – Oké, oké, bocs. Csak szeretném, hogy tökéletes legyen a meglepetés, ez minden.

– Jó, akkor mondd, hogy mit csináljak. Láthatom már a meglepetést? Nem mintha bármit is adnod kellene, mert máris többet kaptam tőled a kelletténél azzal, hogy alhatok a vendégszobátokban. Ráadásul ott van az, hogy...

– Kennedy!

– Igen?

– Fogd már be!

– Oké.

– Rendben, köszönöm. Most háromig számolok, aztán leveszem a szemedről a kendőt, és olyan izgalmas dolgot fogsz látni, amelyet még soha. Egy... kettő... három! – Yoana lerántotta a kendőt, és kiderült, hogy egy ház előtt állunk. Egy nagyon csinos ház előtt, amelynek udvarán buja növényzet zöldellt, frissen festett léckerítéssel körbevéve. A bejárati lépcsőn Nathan – Yoana férje – állt, a kezében két palack pezsgővel, az arcán a legszelesebb mosollyal, amit valaha láttam.

A nővéremre néztem, teljesen össze voltam zavarodva.

– Tulajdonképpen mi folyik itt?

– Meglepetés! – sikkantotta. – Ez az új otthonod.

– Az új... – Leesett az állam, és Yoana felé pördültem. – Az új micsodám? – kiáltottam fel, miközben új sebességgel lett úrrá rajtam a megrökönyödés.

– Az új otthonod. Mint tudod, Nathannel a közelmúltban rákattantunk az ingatlanüzletre, és ez a legfrissebb szerzeményünk az emberiség által ismert legszebb kisvárosban. Azt terveztük, hogy piacra dobjuk, de arra jutottunk, hogy várunk, és így lesz egy saját házad, ami csak a tiéd. – Úgy beszélt, miközben elindult a veranda felé, mintha nem lenne teljes örültség mindaz, amit mond. – Az udvar még nincs rendbe téve, de pár nap múlva nekilátnak a kertészek, bútorzat pedig jóformán egyáltalán nincs. Na jó, semmi nincs odabent, de rendeltem pár darabot, ami szerintem tetszeni fog neked, és pár napon belül megérkeznek. Választottam egy mosó-szárítógépet, egyelőre van a konyhában egy szipiszupi régi hűtő tőlünk, miután Nathannel idehoztuk a garázsunkból. Ráadásul megkértem Nathant, hogy nézzen szét a raktárban, hátha talál hasznos holmikát, és lett is egy jó nagy felfújható ágy, pár konyhai eszköz, egy olcsó étkezőasztal, minden lényeges, ami a fürdőszobába kell, és...

– Miért csináljátok ezt? – nyögtem teljesen elképedve és összezavarodva Yoanának ettől a nagy-nagy kedvességétől, amire nem szolgáltam rá. – Ez örület. – Nem érdemeltem meg. Nem lakhattam egy olyan házban, amit eladni készültek. Nem fogadhattam el a nővéremtől ilyen sokat, miközben én olyan keveset adtam neki az elmúlt évben.

Ha valamit, a legfontosabb dolgokat máris elvettem az életéből.

– Miért csináljuk? – kérdezte Yoana, meghökkenve a kérdésemre. A kezét kétfelől a vállamra tette, és résnyire húzta a szemét. – Kennedy... a testvérem vagy. Bármit megtennék érted.

Ha földre szállt angyalokról volt szó, mindig a nővérem jutott eszembe elsőként. Yoana a szentek szentje volt, született jótevő. Korántsem akadt minden bokorban olyan szív, mint az övé. Szépséges volt kívül-belül egyaránt, bár az emberek többsége a külső szépségét előbb vette észre. Yoana McKenzie Lost anyánk szakasztott mása volt. Anya göndör fekete fürtjeit, kávébarna bőrét és őzikeszemét örökölte, meg a mély gödröcskét az arca bal oldalán. Valahányszor hiányzott anyám, szerencsés voltam, mert elég volt a nővérem szemébe nézni.

Másrészről én mindkét szülőnk tökéletes keveréke, a szerelmi történetük megtestesülése voltam. Örököltem anya mosolyát és csáberejét. Apámra a horgas, vékony orrommal és a mókusarcommal ütöttem. Anyának is hasonló anyajegye volt a lapockáján, mint nekem, és ugyanolyan gödröcskés az állam, mint az övé. A lazán hullámos, mézszínű hajtincseimben elegyedek a szüleim genetikája.

És a szemem? Az az apámé. Apa aranyló árnyalatú szeme, zöldesbarnán cirkás szivárványhártyával. Amikor ő hiányzik, tükörbe szoktam nézni. Néhányan, ha vetnek rám egy pillantást, félvérnek mondanak, de én egyszerűen Aaron és Renee lányának tartom magam.

A nővérem meg én az élő, lélegző bizonyítékai voltunk szüleink eszméletlen történetének – minden idők legnagyobb szerelmének. Bár apa biológiai értelemben nem volt Yoana apja, kétség sem fért hozzá, hogy Yoana az ő lánya. Miközben anya egyáltalán nem tudta, mit is kezdjen egy kétévessel, apa mindkettejüket levette a lábukról, és a sajátjaként szerette Yoanát attól a pillanattól, hogy először látta.

Különleges az az ember, aki szeretni tud egy gyereket, aki nem az ő vére. Soha, egy töredékmásodpercre sem fordult elő, hogy apa akár csak egy kicsit is másképp bánt volna Yoanával, mint velem. Időnként, kisebb koromban úgy éreztem, hogy egy kicsit talán még jobban is szereti őt, mint engem. Nem szándékosan csinálta, persze, de ahogy idősödtem, egyre job-

ban megértettem. Yoana életének regényéből hiányzott egy láncszem, és apa gondoskodott róla, hogy tudja, a mesekönyve azért tele van szeretettel, még ha nem is ismerte soha a biológiai apját.

Yoana az ő lánya volt – vér szerint ugyan nem, de érzelmi szempontból teljes mértékben. A szívük egy ritmusra vert, és néha megesküdtem volna, hogy Yoana úgy mosolyog, mint apa.

Nem telt el úgy nap, hogy ne hiányoztak volna a szüleim, de szerencsére most itt volt nekem a nővérem, hogy segítsen talpon maradni. Bárcsak korábban ráébredtem volna erre! Ehelyett eltoltam magamtól, mert azt képzeltem, hogy engem hibáztat a balesetért.

Yoanának köszönhetően úgy éreztem, hogy a borús ég, amely az elmúlt évben mindenhová követett, végül kezd kitisztulni, hogy átadja a helyét a verőfényes napoknak és nyugodt éjszakáknak. Életem hátralévő részében adósa leszek a feltétel nélküli szeretetért, amit kaptam tőle.

Körbevezettek a házban, melynek szépsége elképesztett, különösen a fényképekhez képest, amiket a korábbi állapotáról mutattak. Amikor már majdnem indulniuk kellett, hogy elérjék a gépet, ami a nászútjukra vitte őket, Yoana még elsorolta nekem, mit kell tennem a távollétük alatt.

– Most pedig ismételd el, mit is mondtam – szólított fel.

– Meditálni reggel és este, bármi történik is, még ha csak öt percig is, hogy kifújjam magam. Igenis, anya – nyögtem fel gunyoros bosszankodással, de valójában hálás voltam Yoana szeretetéért.

Annyira ott volt a lelkében anya szívének dobogása. Olyan volt a közelsége, mintha azonmód kényelembe helyezett volna, bebugyolálva a legmelegebb takaróba.

– És azok a fák a ház mögött... sétálj köztük bátran. Tudom, hogy igazából nem tartoznak az ingatlanhoz, de szerintem a tulajdonos nem fog törődni vele, észre sem veszi. Amikor Nathannel dolgoztunk a házban, hátrátvédtünk oda,

és engem nagyon emlékeztetett arra, amikor apa meg anya gyerekkorunkban kirándulni vittek bennünket. Emlékszel, milyen gyakran eltévedtünk?

Kuncogtam.

– Ó, igen, és amikor anya ideges lett, mert kezdett beborulni az ég, apa meg azt mondogatta, hogy: „Nem tévedhet el az ember, ha a természet veszi körül. A természet az otthonunk.” – Elmosolyodtam az emléktől, de aztán kezdett lefelé görbülni a szám.

– Hiányoznak – vallotta be Yoana.

– Nekem is. – Több volt ez pusztá szavaknál. Nem kételkedtem benne, hogy ott találom majd magam abban a ligetben meditálva.

Kicsi korunkban a szüleink minden reggel és este levezettették velünk az energiáinkat. Apa jógázni tanított bennünket, anya pedig légzéstechnikákra oktatott. Azok a leckék tényleg formálták az életemet, de amikor a dolgok rosszra fordultak, a meditáció lett az első dolog, ami eltűnt a napi tevékenységeim közül. Furcsa, mennyire elveszíti az ember a fő elveit és meggyőződéseit, amikor a világa a feje tetejére áll.

A többi tennivaló a Yoanától kapott listámon?

- Mindennap találj egy okot a mosolygásra!
- Vezess naplót, hogy lassanként megint viszszaírással az írásra!
- Naponta menj ki a napra, amikor az időjárás megengedi!
- Fedezd fel Havenbarrow-t!

Yoana oldalba bökött. – Most, hogy mindezt elintéztük, mit szólnál, ha elmennénk enni valamit?

– Az igazat megvallva, kezdek elfáradni egy kicsit. Amellett nem kellene elérnetek egy gépet Costa Ricára?

Yoana arca megnyúlt, ahogy az órájára pillantott. – Ó, igaz is. A gépet.

– Igen, a gépet – kuncogtam –, csak az első lépés minden nászutak legmenőbbikén.

Yoana kölyökkutya-tekintettel nézett rám. – Biztos, hogy nem akarsz velünk jönni?

– Ó, ne már! Hidd el nekem, ha moziba mennétek, szívesen rátok akaszzkodnék, de azért egy utazás már túl van a háttáron.

– Jól van. Csak nem tudom, mit fogok csinálni nélküled ilyen hosszú időn át. Úgy érzem, mintha csak most kaptalak volna vissza. – Elhallgatott, és az alsó ajkába harapott, miközben a tekintete nedves és tompa lett. – Nem akarlak megint elveszíteni.

– Ne aggódj! Mire visszatértek, még inkább önmagam leszek. Nem fogsz elveszíteni soha többé. – Szipogtam egy kicsit, látva Yoana elérékenyülését. – Nehogy sírni kezdj, mert tudod, hogy együttérző zokogásban világbjajnok vagyok. Csak ölelj meg, és nyomás, jó?

Yoana magához húzott, és megölelt.

– Mindennap felhívlak majd, rendben? Nem érdekel az időeltolódás. Minden közösségimédia-felületet figyelni fogunk, és ha szükséged van rám, Kennedy, mindegy miért, ott leszek neked.

– Tudom. Köszönöm. Most indulás! – parancsoltam a boldog párra, és az ajtó felé tereltem őket. Odahajoltam Yoanához, és arcon pusziltam, Nathant pedig szorosán megöleltem. – Vigyázol rá, vagy halál fia vagy, rendben?

– Igenis, kapitány! Figyelj, van a városban pár remek kajálda, amit érdemes kipróbálni. Ne félj szólani akkor sem, ha valaki szemétkedik veled. Tudom, hogy ezek a kisvárosi emberek gorombák tudnak lenni. Most már a húgom vagy, és nem félek attól, ha külföldről kell valakit seggbe rúgni.

Nevettem.

– Induljatok már. Szeretlek benneteket, vigyázzatok magatokra, és csináljatok úgy, ahogy anya és apa mindig mondogatták kalandozásaikkor: ne féljete az ismeretlentől!

– Ugyanez vonatkozik rád is, hugi. Ne félj az ismeretlentől! – visszhangozta Yoana.

Nathan elbúcsúzott, aztán kiment, így Yoana meg én egy pillanatra kettesben maradtunk. Sajgott a mellkasom a gondolattól, hogy itt hagy, de amennyire csak tudtam, igyekeztem palástolni ezt a fájdalmat.

– Durva volt, amit Penn művelt veled, és ha tehetném, simán levágnám a farkát, de az életednek ez a része véget ért. Emlékszel, mit mondott apa meg anya, hogy mit csináljunk, amikor valaki miatt gyengének érezzük magunkat?

Bólintottam, és kezdett könny gyűlni a szemembe. – Amikor valaki miatt gyengének érzed magad, csinálj valamit, amitől erősnek érzed magad.

– Pontosan, és ez az, amit most csinálni fogsz. Újra felfedezed önmagad. Újrakezdésben vagy, és mindenki erős, aki elég tökös az újrakezdéshez. Te nagyon erős vagy. Anya és apa nagyon büszkék lennének rád. Tudom, mert én az vagyok.

Yoanára lehet számítani, ha meg kell ríkatni valakit. – Jesszus, húzz már innen, jó? Azt akarod, hogy itt sírdogáljak egyedül egy kisvárosban, mint egy bolond?

– Jól van na, szeretlek. Felhívlak, mihelyt a reptérre érünk.

Elbúcsúztunk még egyszer, mert az egymástól való búcsúzkodás mindig is nagyon hosszú procedúra volt. Amikor becsukódott a nővérem mögött a bejárati ajtó, vettem egy mély lélegzetet, és hagytam, hogy a könnyeim lecsorogjanak az arcomon.

Nekitámasztottam a hátamat a faajtónak, lehunytam a szemem, és elszorult a mellkasom a rám törő magányosságtól. Úgy tűnt, nem számít, kicsi-e vagy nagy az ember otthona, nem számít, mennyire meleg vagy hideg a háza, és nem számít, mennyi dolog van bepakolva a falak közé – amikor megjelenik a magány, az rendkívül szomorú érzés.

Pontosan ekkor pittyent a telefonom.

Yoana

Elfelejtettem mondani! Hagytam neked egy ajándékot. A felhajtóra helyeztem egy kis vigasztalást.

Nyeltem egy nagyot, és összeszedtem magam, miközben kifelé indultam, hogy megkeressem a meglepetést. Újabb könnyek törtek a szemembe abban a pillanatban, hogy kiléptem.

Ott állt közvetlenül előttem, egy ajándék a múltból, amely arra volt hivatott, hogy megvigasztaljon: anya és apa kabriója. Az ütött-kopott jármű a két szerettemet jelentette nekem, akiket elveszítettem. Fakósárga karosszériája tele volt rajzokkal. Anya és apa gyerekkorunkban az autóra rajzoltatták velünk a kedvenc pillanatainkat, így létrehozva maradandó emlékeket, amelyekre az évek múlásával visszatekinthettünk.

Miközben körbejártam az autót, minden emlékre vettem egy pillantást, amit magán viselt. Születésnap ünnepségeket. Művészeti kiállításokét. Családi nyaralásokét. Éreztem, hogy önkéntelenül mosolyra húzódik a szám. A kocsit látván azonnal felidéződött bennem, ki is vagyok én az igazi valóm mélyén.

Eszembe jutott, ahogy az autópályán mentünk a családdal Lauryn Hillt hallgatva, szélben lobogó hajjal, és nem volt bennünk semmi félelem, csak temérdek boldogság. Yoana mellettem ült a kocsiban, a nevetése ragályos volt. Kacagásroham fogta el, miközben buborékokat fújtunk a hátsó ülésen. Szóba sem jöhetett a boldogtalanság, amíg ott volt az életemben az a három ember meg a rengeteg öröm.

Beültem a vezetőülésre, és mély lélegzetet vettem, miközben sajátos illat áradt körülöttem.

Anyá.

Az anyósülésre pillantottam, ahol egy kosár hevert, tele édességekkel meg egy levéllel. Ott volt anya kedvenc parfümjé, és tudtam, hogy annak az illatát érzem. Yoana bizonyára befújta vele az üléseket.

Orgona és méz.

A parfüm mellett volt egy üveg whiskey és egy üveg szemes kávé.

Felbontottam a levelet, és olvasni kezdtem.

Kennedy!

Utálom, hogy ilyen hamar magadra kell hagyjalak az újbóli találkozásunk után, de arra jutottam, hogy hasznodra lehet egy darab a családotból, miközben újra magadra találsz. Ezért itt hagyok neked egy üveggel anya kedvenc babkávójából a reggelekhez, és egy üveggel apa kedvenc whiskey-jéből az estékhez.

Szeretlek, hugi! Hívj, ha kellek! Csak egy repülőútnyira vagyok.

És próbálj meg ne túlgondolni mindent. Nagyon jó úton vagy, még olyankor is, amikor nem úgy érzed.

Yoana

Miközben a Havenbarrow egét pettyező csillagokat bámultam, felbontottam a whiskey-s üveget, és azzal töltöttem az este hátralévő részét, hogy kívánságokat találtam ki a jobb holnapokért. Kérleltem anyát és apát, hogy küldjenek nekem jelet, mindegy mit, bármi megteszi. Iránymutatást kértem, imádságot, csodákat.

Nagyon jól jött volna az életemben egy csoda.

Amikor elérkezett a reggel, erősen munkált bennem az érzés, hogy oly sok nap sötétség után végre képes leszek érezni a napfényt.

3

Kennedy

– Nézz a lábad elé, Louise! Ne taposd le azokat a bokrokat!
– suttogta egy hang, miközben ásítottam egyet az autó hátsó ülésén, ahol az elmúlt éjjel aludtam. Akkor tértem magamhoz álmomból, amikor zörgést hallottam az udvaron.

Ugrott egyet a szívem a mellkasomban, és felültem.

– Jaj, hallgass már, Kate! Szívességet teszek nekik, ha ráta-
posok ezekre a bokrokra, hidd el nekem! – suttogta hangosan
a másik nő válaszul. Lábujjhegyen járták körbe a házat, a ke-
zükből műanyag edényekkel, és lopva belestek az ablakokon.

– Mit gondolsz, nagy család? – kérdezte Louise. – A jó
ég a megmondhatója, a legkevésbé sem hiányzik, hogy még
több gyerek rohángáljon a környéken.

– Nem tudom, de abból ítélve, hogy nincsenek bútorok
a házban, valószínűleg nem megy jól nekik.

Szemöldökömet felvonva néztem a szaglászó hölgyekre,
akik nem vették észre, hogy pár lépésnyire ülök tőlük.

– Remélem, rendbe hozatják valakivel ezt a disznóolat
az udvaron. Nem hiányzik, hogy az újonnan érkezők miatt
leessenek az ingatlanárak. Épp elég kárt csinált a legutóbbi
család, aki itt lakott – méltatlankodott Louise.

– Segíthetek, hölgyeim? – szoltam közbe, és a kíváncsi nőszemélyek a hangom hallatán kis híján kiugrottak Louboutin magas sarkú cipőikből. Visszanyerték az egyensúlyukat, és szerencsére nem ejtették el a kezükben lévő edényeket, miközben felém fordultak, és meglátták, hogy a kocsiban ülök.

– Jóságos ég, szívem, nem szabad így mások mögé lopózni – mondta a sárga ruhás, gyanítottam, hogy Kate, a szívéhez kapva egyik kezével. – Majdnem a szívbajt hoztad rám.

Kis híján a szemem forgattam az egész helyzet iróniájától, de ehelyett inkább megvillantottam legszebb déli mosolyomat, miközben az autóból kiszállva feléjük léptem. – Bocsánat. Nem akartam megijeszteni önöket.

Louise végigfuttatta a pillantását színes öltözetemen, majd a szemembe nézett. – Hát, igen, óvatosabbnak kéne lenned.

– Legközelebb majd jobban megy. Tehát, miben segíthetek?

Kate előrelépett, és közben az arcába omlottak tökéletes, szőke hajfürtjei.

– Ó, igen. Mi vagyunk a szomszédok. Láttuk, hogy tegnap este beköltöztél, és gondoltuk, beugrunk köszönni. Én Kate vagyok, ő pedig Louise.

– Nem vagyunk rokonok – mondták egyszerre, és aztán felnevettek. – Csak viccelünk, ikrek vagyunk!

De még mennyire, hogy azok voltak!

– Én két házzal balra lakom, Kate pedig két házzal jobbra – mondta Louise. – Te pontosan egy ikerszendvics közepén vagy.

Micsoda szerencse!

– Nos, én Kennedy vagyok. Örvendek.

Mindketten továbbra is szélesen mosolyogtak, és a kocsimra siklott a tekintetük. Aztán rajtam futtatták végig, és utána megint az autóra pillantottak.

– Meg kell mondanom, ez igazán egyedi megjelenésű kocsí – jegyezte meg Louise ítélezéstől csöpögő hangon. – Jársz vele, vagy inkább amolyan... identitáskellék?

– A szüleimé volt. Egy kicsit magán viseli a családunk történetét. Még nem mentem ki vele közútra, de lehetséges, hogy valamikor sort keríték rá. – *Talán holnap. Talán egy év múlva. Ki tudja...*

A hölgyek elhúzták a szájukat.

– Érdekes – mondták ismét csak egyszerre.

– Ezeket nekem szánták? – kérdeztem, próbálva mindent elkövetni, hogy másra tereljem és továbbfűzzem a beszélgetést. Ha tudtam valamit a kisvárosokról a sok-sok könyv révén, amiket olvastam, akkor azzal tisztában voltam, hogy ez az ikerpár a tökéletes recept a bajhoz.

– Jaj, igen. Mindketten pitét készítettünk neked. Ilyen jó epres és almás pitét soha sehol nem fogsz találni. Késő estig fennmaradtunk tegnap, hogy megsüssük, miután láttunk beköltözni.

– Nem kellett volna – mondtam.

– Dehogynem, szívem! Végül is az új szomszédaid vagyunk. Mi errefelé komolyan vesszük a déli vendégszeretetet – mondta Kate, még mindig összevont szemöldökkel fűrészszeve a házat.

Louise megköszöri a torkát. – Ha már szóba került a kertészkedés – *Szóba került a kertészkedés?* –, nálad ki dolgozik? Meg tudom adni pár ember nevét, akik remek munkát végeznek.

– Köszönöm, de ez az egész már el van rendezve. Nem én vagyok itt az igazi tulajdonos.

– Ó, istenem! – Kate nyüszítő hangot hallatva a szájához kapta a kezét. – Önkényes házfoglaló vagy? Igazából nem itt laksz? Mármost ez, gondolom, megmagyarázza a kocsit, de teljesen törvényellenes.

– Szólnunk kell Reid seriffnek! – jelentette ki a másik zordan.

Ezek most komolyan beszélnek? Ez valami átverő-show? Vájon Ashton Kutcher rejtőzik a Louboutin-típortá bokrok között?

– Nem, dehogy. Úgy értem, hogy bérltem a házat a nővéremtől és a sógoromtól, mielőtt eladják. Valamilyik nap jönnek majd a kertészek, hogy munkához lássanak.

– Jaj, hál' istennek! – kiáltott fel Louise. – Ha az életem múlna rajta, se tudnám tovább tűrni ezt a bozótot. Már így is bajlódunk a szomszéd Bolond Joy Jonesszal a gondozatlan kertje miatt. Ha megtehetném, most rögtön kivásárolnám alóla a házat, amilyen furabogár.

Úgy mondta a furabogarat, mintha az rossz dolog lenne. Én személy szerint úgy találtam, hogy jobban vonzódok a világ furabogaraihoz. Ők sokkal kevésbé tűnnek elítélletesnek.

A szomszéd házra néztem, amelynek köszönhetően nem kényszerültem Louise közvetlen szomszédságában lakni. Pontosan olyan volt, mint amilyennek leírta – meglehetősen gondozatlan –, de valamiképpen mégis tökéletesnek tűnt. Bőséggel burjánzottak a vadvirágok, mintha azért ültették volna őket, hogy szabadok legyenek. Semmiféle megfontolás vagy cél nem tükröződött az elrendeződésük módján, mégis művészi alkotás benyomását keltették.

A hölgyek valószínűleg erősen zokon vették volna, ha közlöm velük, hogy nekem tetszik a ház. A szabadságérzet, amit az egész árasztott, dalként szólt a lelkem ketreche zárt részéhez. Szerettem volna úgy mozogni, ahogy azok a virágok táncoltak.

Szabadon. Zabolátlanul. Mint a szél.

– A férje évekkal ezelőtt meghalt, és Bolond Joy azóta nem mozdult ki a házából – magyarázta Louise. Láttad a *Hé, Arnold!*-ot, azt a rajzfilmet a kilencvenes évekből? Volt az a szereplő, Lépcsős Kölyök, aki nem mert lejönni a lépcső tetejéről. Na, dióhéjban ez Bolond Joy. Mióta a férje meghalt, nem mer kimozdulni az előkertjéből.

– Biztosra veszem, hogy hajléktalan lenne, ha nem örökölt pénzt a férjétől, és nem lenne kifizetve a házuk. Nem vagyok egy pletykafészek, úgy segítjen engem az Úr, de az a nő hib-

bant – tette hozzá Kate. – Azt beszélük, hogy szerinte hamarosan földönkívüliek veszik át az uralmat a földön. Az a sok levél, amit minden reggel a tornácán ír, az mind az 51-es körzetnek szól. Totál flúgos.

Minél többet mondtak, annál inkább kedvem támadt megismerkedni ezzel a szomszédoddal.

– Bárhogyan rendezed is a kertet, ne kövesd el azokat a hibákat, amiket Joy a saját kertjében – figyelmeztetett Kate. – Főleg azt – tette hozzá nyomatékosan, Joy udvarára mutatva.

– Mit? – vontam fel a szemöldököm.

Kate zavarában elkerekedő szemmel nézett rám. – Nem látod?

– Mit... mit kellene látnom?

– Azokat a kék virágokat! – mondta Kate már-már kiabálva, és eszelős benyomását keltve gesztikulált. – Kék virágokat ültetett előre és középre!

Vártam pár pillanatig, hogy Kate folytassa a gondolatot, de összepréselte az ajkát, mintha ez lenne a vége.

Louise bizonyára érzékelte a zavarodottságomat. – Kék virágok! Egyszerűen nem természetes.

Ó, jószágos ég! Ha Yoana és Nathan tudták volna, kik a szomszédaim, biztosan kétszer is meggondolják, jó ötlet-e engem itt elszállásolni.

Rámosolyogtam a két bolond nőre. – Észben fogom tartani. Nos, most már jobb, ha visszamegyek...

– Nem szeretek kíváncsiskodni, szívem, de az autóban aludtál, miután megérkeztél? Nincs ágy a házban? – kérdezte Louise.

Neked nem volt gyerekszobád?

Ez a nő azon volt, hogy mindenről és mindenkiről a legképtelenebb történeteket találja ki. Én mindig is igyekeztem a legjobbat meglátni az emberekben – ami, igen küzdelmes tud lenni –, de Louise-nak és a testvérének nyilvánvalóan arra volt hajlamuk, hogy a legrosszabbat lássák meg.

A nyelvembe haraptam. A legkevésbé sem hiányzott, hogy ellenségeket szerezzek a szomszédságban. Úgy tűnt, ez a két nő képes pokollá tenni mások életét, ha úgy érzik, hogy okuk van ezt tenni.

– Szeretek időnként a csillagok alatt aludni. Ráadásul a bútoraimat csak a jövő héten fogják kiszállítani. Még egyszer köszönöm a pitét, hölgyeim. Örülök, hogy megismerkedtünk.

Még egyszer végigmérték, majd hátborzongatóan egyszerre mosolyodtak el.

Stephen King elemében érezte volna magát ezzel a két nővel.

– Biztos vagyok benne, hogy fogunk találkozni a környéken. Isten hozott Havenbarrow-ban. Ha nem szeretnéd, hogy lássanak ezzel a, hm, családi örökséggel, biztosra veszem, hogy le tudod tölteni a Cuber-alkalmazást – mondta Louise gonosz mosollyal.

– Az Uberre gondol? – kérdeztem.

Louise kuncogott, és felém legyintett a kezével. – Nem, édesem, a Cuber-alkalmazásra gondolok. Nálunk nincs a városban semmiféle Uber vagy Lyft, de Connor Roe létrehozott egy saját alkalmazást, aminek Cuber a neve. Tizenhét éves, de ügyes a fiú. Ráadásul a kocsija... megbízhatóbb, mint amilyennek a tiéd tűnik.

Ó, ha tudta volna, hogy a megjegyzésétől mennyire megnő bennem a késztetés anya és apa kocsijával furikázni a városban! Elég sok erőszakos alakkal akadt dolgom a múltamban. Nemigen vágytam efféle szurkálódásokat hallgatni.

Csakhogy a baleset óta nem vezettem. Igazság szerint nem tudtam, képes leszek-e rá egyhamar.

– Érezd magad otthon, amíg itt vagy. Ne feledd, ha szükséged van információra, vagy bármire és bárkire ebben a városban, bennünket mindig megkérdezhetsz, édesem. Mi igencsak képben vagyunk mindennel kapcsolatban, ami itt folyik. Végül is Kate férje a polgármester, szóval nekünk il-

lik is tájékozottnak lennünk. Ha van kedved, átugorhatsz hozzánk kertészeti ötletekért. Ne feledd, két házzal balra és jobbra találsz bennünket! – mondta Louise, majd mindketten elsiettek.

Megjegyzendő: Amikor elmegyek itthonról, nem fordulni se balra, se jobbra.

A nap közepére még tucatnyi szomszéd jelent meg deszszertekkel, egymás után, sorban, azzal, hogy szeretnének bemutatkozni. Ha nem taglózott volna le az élet, mielőtt Havenbarrow-ba költöztem, a negyedik gluténmentes, mogorómentes, ízmentes banánkenyér megtette volna helyette.

A kérdésekből és a kíváncsi tolakodásból ítélve, amelyekben részem volt, biztosra vettem, hogy a város hölgyeinek sok mondanivalójuk lesz rólam a következő könyvklubos összejövetelükön.

Hogy elszabaduljak az örületből, teniszcipőt rántottam magamra, és felkaptam a naplóm. Egy darabig képtelen voltam újabb embereket elviselni. Talajt kellett éreznem a lábam alatt. Vissza kellett mennem az alapokhoz.

Ahol nincs más, csak én, a naplóm meg a fák.